

Arrest

**nr. 66 264 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. VAN DEUN en van attaché, R. LARNO die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 juli 1969.

Volgens de verklaringen van verzoeker is hij op 13 december 2010 het Rijk binnengekomen en dient hij dezelfde dag een asielaanvraag in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij werd gehoord op 8 maart 2011 en op 12 april 2011. Op 6 mei 2011 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing in hoofde van verzoeker en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw vrouw, Z.I. (...) (O.V. ...), in de stad Shali in Tsjetsjenië. In maart 1998 begon u te werken bij het 'Bestuur ter Bestrijding van Ontvoeringen en Andere Zware Misdaden', een overheidsinstantie van de onafhankelijke Republiek Ichkeria (Tsjetsjenië). U was belast met het onderzoeken van de vele ontvoeringen die er in die periode in de republiek plaatsvonden. In december 1998 nam u ontslag bij deze dienst. Uw broer werkte als chef van de van de Staatsveiligheid van Ichkeria voor het district Shali. In 1999 vroeg hij of u hem wilde helpen in het onderzoek naar een beruchte bende van ontvoerders onder leiding van Abdulbek Akhmatkhanov. U ging akkoord. In augustus 1999 begon u een onderzoek naar de verdwijning van A. G., een Russisch meisje dat in Saratov werd ontvoerd en op een geheime locatie in Tsjetsjenië werd vastgehouden. De Tsjetsjeense kidnappers eisten een grote som als losgeld. Via uw contacten ontdekte u echter dat de Russische Veiligheidsdienst FSB bij deze zaak was betrokken. U ontdekte dat de FSB samenwerkte met de ontvoerders, om zo de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsstrijd in diskrediet te brengen.

Uw problemen begonnen na de Russische inval in de stad Shali in december 1999. Na de verovering van Shali vielen militairen verschillende keren uw huis binnen. U was echter telkens niet thuis. U stelt dat het feit dat u op de hoogte was van de betrokkenheid van de FSB bij de ontvoering van A. G. (...) de reden was dat u werd geviseerd. In april 2000 werd u in het centrum van Shali opgepakt door ordediensten. U werd opgesloten in het politiekantoor van Shali, waar u gedurende een week elke dag werd geslagen en vernederd door Russische militairen. Na een week werd u vrijgekocht door uw familie. Uw familie bracht u eerst naar huis, maar u dook nog diezelfde dag onder. In de periode van april 2000 tot augustus 2001 leefde u ondergedoken bij vrienden en familieleden in Tsjetsjenië. In januari 2001 liet u uw huwelijk officieel registreren bij de autoriteiten in Ingoesjetië.

In augustus 2001 vertrok u vanuit Tsjetsjenië naar Dagestan. U verbleef enkele weken in Dagestan, terwijl u wachtte op een paspoort dat in Ingoesjetië voor u werd geregeld. In september 2001 reisde u via Azerbeidzjan naar Turkije, waar u zich als vluchteling vestigde. In oktober 2002 kwam uw vrouw u vervoegen. Toen u in Turkije was, vernam u dat u in Tsjetsjenië officieel werd opgespoord.

In Turkije woonden u samen met uw gezin in een Tsjetsjeens vluchtelingenkamp in Istanbul. In Turkije is het voor Tsjetsjeense vluchtelingen onmogelijk om asiel aan te vragen. Hoewel Tsjetsjenen geen officiële verblijfsstatus in Turkije hebben, worden ze ondanks hun illegale status wel gedoogd door de Turkse autoriteiten. U kon uw gezin onderhouden door occasioneel zwartwerk en door een beroep te doen op liefdadigheid. Uw vrouw reisde enkele malen vanuit Turkije terug naar Tsjetsjenië. U bent echter nooit teruggekeerd. In Turkije werkte u mee aan het organiseren van politiek geïnspireerde tentoonstellingen, waarbij de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië werd gepromoot en waarbij de wantoestanden in Tsjetsjenië werden aangeklaagd. In september 2008 werd uw vriend en medestander G. E. (...) vermoord in Istanbul.

In maart 2009 kwamen enkele Tsjetsjenen naar het vluchtelingenkamp in Istanbul om met u te spreken. Eén van hen was E. K. (...), een moordenaar die werkte in opdracht van de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov. Hij eiste dat u met hem zou samenwerken. Hij dreigde ermee dat hij uw gezin zou treffen indien u weigerde en gaf u bedenktijd. Enkele dagen later vernam u via de media dat E. K. (...), die door Interpol werd gezocht, in Rusland was gearresteerd. U dacht dat uw problemen voorbij waren. In oktober 2010 werd u op straat in Istanbul omsingeld door drie Tsjetsjenen en bedreigd met een pistool. Ze vertelden dat u met hen moest samenwerken om informatie te verzamelen over de handel en wandel van twee prominente Tsjetsjeense vluchtelingen in Istanbul. U stemde toe omdat u geen andere keus had. U besloot echter om te vluchten. U stuurde uw vrouw nog dezelfde dag vanuit het vluchtelingenkamp naar haar tante, elders in Istanbul.

Op 10 december 2010 vertrok u uit Turkije. U had geen reisdocumenten. U reisde verscholen in het laadruim van een vrachtwagen naar België. U kwam aan in België op 13 december 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Op 5 december 2010 was uw vrouw reeds met de kinderen vanuit Turkije naar in Tsjetsjenië gereisd. Uw vrouw verbleef bij uw ouders, omdat u dacht dat zij daar veilig zouden zijn. Vanuit België telefoneerde u af en toe naar uw vrouw in België. Eind december 2010 kregen uw ouders bezoek van drie mannen die naar u informeerden. Enkele dagen later kwamen er ook mensen bij uw schoonouders informeren. Uw vrouw vertrok op 6 januari 2011 met de kinderen vanuit Tsjetsjenië naar België. Ze kwam aan in België op 11 januari 2011 en vroeg op 17 januari 2011 asiel aan.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Russische Federatie zult worden geïnterviewd omdat u op de hoogte bent van het feit dat de Russische Veiligheidsdienst FSB betrokken was bij de ontvoering van een Russisch meisje door Tsjetsjeense gangsters in 1999. Bovendien vreest u dat u zult worden geïnterviewd omwille van de activiteiten die u in de periode 2002-2010 in Turkije organiseerde. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielaanspraak.

Ten eerste kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de problemen die u in de periode 2000-2001 in Tsjetsjenië zou hebben gekend.

U vertelde dat uw betrokkenheid bij het onderzoek naar de ontvoering van het Russische meisje A. G. (...) door een Tsjetsjeense misdadende in 1999 aan de basis lag van uw problemen in Tsjetsjenië in 1999-2001 (CGVS I, p. 13-15). U vertelde dat u in augustus 1999 aan deze zaak begon te werken en dat u zich hier gedurende enkele maanden mee bezighield (CGVS II, p. 11-12). Uw kennis over deze zaak bleek echter ruimschoots ontoereikend. U zei dat de ontvoering in de zomer van 1999 gebeurde. Toen u werd gevraagd om dit te specificeren, bleek dat u zelfs niet bij benadering kon zeggen in welke maand de ontvoering plaatsvond. Hoewel u verklaarde dat u vanaf augustus 1999 bij deze zaak betrokken was, kon u niet zeggen of A. G. (...) op dat moment misschien één week, dan wel al enkele maanden in gevangenschap verkeerde (CGVS II, p. 11). Hoewel u vertelde dat de foltering van dit meisje door haar ontvoerders op videoband werd opgenomen en dat deze opname ook in de media werd vertoond om de Tsjetsjenen in diskrediet te brengen (CGVS I, p. 14), kon u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer deze beelden in de media werden vertoond. U situeerde deze gebeurtenis omstreeks het begin van de Tsjetsjeense oorlog, in de periode augustus - november 1999. U bleek deze gebeurtenis niet nauwkeuriger te kunnen plaatsen (CGVS II, p. 12-13). Vervolgens kon u ook niet vertellen wanneer dit meisje uiteindelijk vrijkwam. Opnieuw vertelde u dat dit 'in het begin van de oorlog' was, zonder dat u dit verder kon specificeren (CGVS II, p. 13). Daarenboven bleken uw verklaringen over de omstandigheden van vrijlating van A. G. (...) strijdig met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U vertelde immers dat dit meisje vrijkwam na betaling van de losgeld. Toen u gevraagd werd of er eventueel een bevrijdingsactie in het getouwd was gezet, antwoordde u ontkennend (CGVS II, p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat A. G. (...) in december 1999 werd bevrijd na een speciale operatie door Russische eenheden in de stad Shali (cf. informatie in bijlage).

Het Commissariaat-generaal meent op basis van bovenstaande vaststellingen dat uw betrokkenheid bij deze ontvoeringszaak van A. G. (...) niet geloofwaardig is. Indien u werkelijk enkele maanden aan deze zaak zou hebben gewerkt, dan kan verwacht worden dat u hier meer over zou kunnen vertellen. Indien uw betrokkenheid bij deze zaak werkelijk aan de basis zou gelegen hebben van uw arrestatie in april 2000, indien dit werkelijk de oorzaak was dat u moest onderduiken en dat u in augustus 2001 uit Tsjetsjenië moest vluchten (CGVS I, p. 13-15), dan kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u enkele elementaire feiten over deze ontvoering op een nauwkeurige en correcte manier kunt vertellen. Gezien u verklaart dat uw betrokkenheid bij deze zaak aan de basis ligt van uw latere problemen in Tsjetsjenië, doen deze vaststellingen in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Vervolgens heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie in april 2000. U vertelde dat u toen één week werd vastgehouden door de ordediensten alvorens uw familie u kon vrijkopen. U beweerde dat u vervolgens naar uw huis werd gebracht, maar dat u reeds diezelfde dag uw huis terug verliet om onder te duiken bij familieleden (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 6). Uw vrouw vertelde echter een andere versie. Toen uw vrouw gevraagd werd wanneer u was ondergedoken, antwoordde zij dat u nog één week of minstens enkele dagen thuis was gebleven alvorens u onderdook bij familieleden (CGVS vrouw I, p. 7). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze de juiste toedracht van de gebeurtenissen was vergeten omdat de feiten zich lang geleden hadden afgespeeld (CGVS vrouw II, p. 3). Deze uitleg lijkt weinig aannemelijk. Het is immers een wezenlijk verschil of u op de dag van uw vrijlating meteen al vertrok, dan wel of u nog enkele dagen thuis verbleef alvorens onder te duiken. Ondanks het feit dat deze gebeurtenissen zich reeds 10 jaar geleden hebben afgespeeld, kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw vrouw zich dergelijk belangrijk moment kan herinneren.

Voorts bleken uw verklaringen over de periode dat u ondergedoken leefde in Tsjetsjenië in de periode van april 2000 tot aan uw vertrek in augustus 2001 niet geloofwaardig. Aanvankelijk verklaarde u immers expliciet dat u gedurende deze hele periode in Tsjetsjenië was gebleven (CGVS II, p. 7). Dit strookte echter niet met de verklaringen van uw echtgenote, die bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat jullie op 12 januari 2001 officieel waren getrouwd in de stad Karabulak in de naburige deelrepubliek Ingoesjetië (DVZ vragenlijst vrouw, nr. 15). Toen u werd gevraagd waar u officieel gehuwd was met uw vrouw, antwoordde u dat u inderdaad naar Ingoesjetië was gegaan om uw huwelijk officieel te laten registreren. U voegde hier aan toe dat u dit niet had vermeld, omdat u Ingoesjetië en Tsjetsjenië als één republiek beschouwde (CGVS II, p. 8). Deze uitleg klinkt weinig overtuigend en lijkt vooral bedoeld om deze tegenstrijdigheid post factum op te heffen. Daarenboven bleken uw verklaringen over uw verblijf in Ingoesjetië niet in overeenstemming met de verklaringen die uw vrouw in dit verband aflegde. U beweerde dat u en uw vrouw twee of drie dagen in Ingoesjetië bleven voor jullie huwelijk (CGVS II, p. 8-9). Uw vrouw vertelde echter dat zij voor jullie huwelijk slechts één dag in Ingoesjetië was geweest. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde ze dat u misschien meerdere dagen was gebleven, maar dat zij slechts één dag in Ingoesjetië was geweest (CGVS vrouw II, p. 4). Deze uitleg is niet acceptabel, gezien u toch expliciet stelde dat u en uw vrouw samen meerdere dagen in Ingoesjetië hadden verbleven (CGVS II, p.9). Daarenboven meent het Commissariaat-generaal dat uw gedrag in de periode dat u ondergedoken zou geleefd hebben niet in overeenstemming is met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging. U vertelde immers dat u na uw vrijlating in april 2000 meteen onderdook. Gezien u vreesde dat u door de Russische veiligheidsdiensten zou geliquideerd worden, verbleef u niet meer thuis. U zei dat u bij familieleden woonde en vaak van adres wisselde om niet te worden opgespoord. U vertelde dat de autoriteiten actief naar u op zoek waren en vaak invallen deden om u te zoeken. U beschreef dat het gevaarlijk was om zich te verplaatsen, omdat er overal blokposten stonden en controles waren. U zei dat u in de hele periode dat u ondergedoken leefde, geen enkel contact had met de autoriteiten, omdat u anders zou worden vermoord (CGVS I, p. 18-19, CGVS II, p. 6-7). In deze context lijkt het dus heel erg onwaarschijnlijk dat u in januari 2001 gewoon naar de naburige deelrepubliek Ingoesjetië zou zijn gereisd, louter en alleen om uw huwelijk officieel te laten registreren. Indien u in de periode 2000-2001 werkelijk voortdurend ondergedoken leefde uit vrees om vermoord te worden door de autoriteiten, dan lijkt het weinig geloofwaardig dat u het risico zou hebben gelopen om uw huwelijk te laten registreren bij de autoriteiten. Toen u gevraagd werd waarom u dergelijk onverantwoord risico zou hebben genomen, kon u hier aannemelijke uitleg voor geven. U verklaarde dat jullie het al lang van plan waren en uw vrouw het wilde (CGVS II, p. 9). Hoe dan ook blijft deze openbare daad in tegenspraak met uw onderduiken en aangehaalde vrees.

Het (vervallen) internationaal paspoort dat u voorlegde werd uitgereikt op 17 augustus 2001. U verklaarde dat dit paspoort werd uitgereikt in Ingoesjetië (CGVS II, p. 7). Het feit dat uw paspoort in 2001 werd uitgereikt in Ingoesjetië, gekoppeld aan de vaststelling dat u in 2001 uw huwelijk ook officieel liet registreren in Ingoesjetië, doet vermoeden dat u in die periode in Ingoesjetië verbleef, en niet in Tsjetsjenië, zoals u zelf beweerde. Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen in Tsjetsjenië in de periode 2000-2001. Er kon immers worden vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de oorzaak van uw problemen, over de gebeurtenissen rond uw eigenlijke arrestatie in april 2000 en over uw verblijf in de periode dat u ondergedoken zou geleefd hebben van april 2000 tot augustus 2001.

Ten tweede heeft het Commissariaat-generaal ook gegronde redenen om te twijfelen aan de problemen die u in Turkije zou hebben gekend.

U beweerde dat u in maart 2009 in Turkije bezoek kreeg van E. K. (...), een Tsjetsjeense misdadiger die werkte in opdracht van het regime van Kadyrov. Hij vroeg u om voor hem te gaan werken. Omstreeks 20 oktober 2010 zouden drie Tsjetsjenen u bedreigd hebben en u vervolgens de concrete opdracht hebben gegeven om enkele Tsjetsjeense dissidenten in Istanbul te bespioneren. Naar aanleiding van deze gebeurtenis zou u beslist hebben om Turkije te verlaten. U vertelde dat u daags na dit incident uit veiligheidsoverwegingen uw vrouw en kinderen wegstuurde uit het vluchtelingenkamp naar familie elders in Istanbul. Uw vrouw zou voor haar vertrek naar Tsjetsjenië op 5 of 6 december 2010 nog één of hooguit enkele keren zijn teruggekeerd naar het vluchtelingenkamp om spullen te gaan halen (CGVS II, p. 16-17).

Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij vertelde dat zij enkel in de laatste week voor haar vertrek naar Tsjetsjenië bij haar tante in Istanbul verbleef. Tot dat moment zou ze bij u in het vluchtelingenkamp hebben gewoond (CGVS vrouw, II, p. 6). Dit lijkt tegenstrijdig met uw bewering dat uw vrouw reeds in oktober 2010 vertrok uit het vluchtelingenkamp. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, paste zij haar verklaringen aan. Ze vertelde plots dat ze sinds medio oktober bij een vriendin woonde en nog nauwelijks in het kamp verbleef (CGVS vrouw II, p. 6).

Deze uitleg lijkt echter weinig geloofwaardig en vooral bedoeld om de tegenstrijdigheid post factum op te heffen. De vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de gebeurtenissen voorafgaand aan jullie vertrek uit Turkije, ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die u in Turkije zou hebben gekend.

Ten derde kunt u niet aannemelijk maken dat u in Turkije betrokken was bij politiek geïnspireerde activiteiten, waardoor u in Tsjetsjenië zou worden geviseerd.

U vertelde dat u in de periode dat u in Turkije woonde actief betrokken was bij het organiseren van politiek geïnspireerde tentoonstellingen, waarbij de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië werd gepromoot en waarbij de wantoestanden in Tsjetsjenië werden aangeklaagd (CGVS I, p. 6-9). Hoewel u beweerde dat u vanaf 2002 tot aan uw vertrek uit Turkije in 2010 betrokken was bij deze activiteiten, waarvan er twee à vier per jaar werden georganiseerd, is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u hier geen enkel objectief bewijs van kon voorleggen. U zou bijvoorbeeld folders, flyers, foto's, artikels van journalisten die jullie tentoonstelling bezochten (of nog andere documenten) kunnen voorleggen waaruit uw betrokkenheid zou kunnen blijken. Gezien u verklaarde dat u nog contact hebt met mensen in Turkije (CGVS I, p. 6), meent het Commissariaat-generaal dat er redelijkerwijs kan verwacht worden dat u enige bewijsstukken van deze activiteiten kunt aanbrengen. Hoewel u herhaaldelijk werd gewezen op het belang van dergelijke stukken voor uw asielprocédure, stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen enkel element hebt aangebracht. Afgezien van het feit dat deze ingesteldheid in deze niet echt getuigt van een ernstige poging tot medewerking met de Belgische asielinstanties aan het onderzoek van uw asioldossier, ondermijnt uw houding de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw politieke activiteiten in Turkije.

Wat betreft de moord op G. E. (...) in 2008, uw vriend en medestander die volgens uw verklaringen op het moment van zijn dood directeur was van de vereniging die de politieke activiteiten organiseerde (CGVS I, p. 7-8), moet worden opgemerkt dat u uw band met deze persoon op geen enkele manier kon aantonen, door bijvoorbeeld foto's of andere stukken voor te leggen. Indien u werkelijk een nauwe band had met deze persoon, is het daarenboven zeer opmerkelijk dat u zijn patroniem niet bleek te kennen. Wat betreft uw betrokkenheid bij deze organisatie, moet bovendien nog worden opgemerkt dat u niet bleek te weten wie er na de dood van G. E. (...) directeur werd. U kon enkel zeggen dat het een zekere 'Leche' zou geweest zijn, zonder echter de familienaam van deze persoon te kunnen geven. U bleek evenmin te weten wie er op dit moment directeur van deze organisatie zou zijn (CGVS I, p. 8). Indien u werkelijk nauw betrokken was bij de organisatie van deze beweging, lijkt het weinig geloofwaardig dat u dergelijke elementaire dingen niet zou weten. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet het Commissariaat-generaal besluiten dat u uw betrokkenheid bij politieke activiteiten in Turkije niet aannemelijk kunt maken. Bijgevolg kunt u ook niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië zult worden vervolgd omwille van uw activiteiten in Turkije.

Ten vierde meent het Commissariaat-generaal dat de problemen die uw vrouw zou hebben gekend bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië niet geloofwaardig zijn.

U zei dat uw vrouw na haar terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2010 opnieuw problemen kreeg. Uw vrouw verbleef bij uw ouders in Tsjetsjenië. U vertelde dat zij problemen kreeg nadat u vanuit België naar huis gebeld had. Eind december 2010 of begin januari 2011 zouden enkele mannen in het huis van uw ouders zijn binnengevallen. Deze mannen zouden naar u op zoek geweest zijn. Enkele dagen later zouden ook uw schoonouders bezoek hebben gekregen. Uw schoonouders werden bedreigd en gevraagd waar uw vrouw was (CGVS II, p. 18-19). Uw vrouw vertelde echter een andere versie. Zij beweerde dat eind december 2010 (voor de jaarwisseling) enkele mannen bij uw ouders kwamen informeren naar uw verblijfplaats. Uw vrouw vertelde eveneens dat haar eigen ouders bezoek kregen van enkele mannen, maar zij situeerde deze gebeurtenis na haar vertrek uit Tsjetsjenië, omstreeks 17 januari 2011 (het moment van haar asielaanvraag in België). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u zich vergiste omdat u op dat moment zelf niet in Tsjetsjenië was (CGVS vrouw II, p. 6-7). Deze uitleg is niet acceptabel. Gezien deze gebeurtenissen zich heel recent hebben afgespeeld, en verwacht kan worden dat jullie hierover gesproken hebben, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van deze belangrijke incidenten en jullie hierover éénvoudige verklaringen afleggen.

Daarenboven lijkt het loutere feit dat uw vrouw en kinderen in december 2010 vanuit Turkije terugkeerden naar Tsjetsjenië uw vrees voor vervolging te ontcrachten. Indien u in oktober 2010 werkelijk in Turkije door enkele Tsjetsjenen zou zijn bedreigd, waarbij zij ook bedreigingen zouden hebben geuit aan het adres van uw vrouw en uw kinderen indien u niet zou meewerken (CGVS II, p. 16), dan lijkt het weinig geloofwaardig dat u uw vrouw en kinderen in december 2010 zomaar naar Tsjetsjenië zou terugsturen. Het Commissariaat-generaal besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde, kunnen deze conclusie niet wijzigen.

U legde een (vervallen) internationaal paspoort (afgeleverd in Ingoesjetië dd. 17/08/2001) en uw geboorteakte voor om uw identiteit te bewijzen. Deze documenten vermelden uw naam als R. K. (...) zei dat u nooit een andere naam hebt gehanteerd (CGVS II, p. 3). Er moet echter worden opgemerkt dat de geboorteaktes van uw kinderen een andere naam vermelden. Zowel op de geboorteakte van uw dochter K. (...) (uitgereikt in Tsjetsjenië op 15/01/2001) als op het geboortebewijs van uw dochter K. (...) (uitgereikt in Turkije op 30/07/2010) staat de naam R. I. (...) vermeld. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, zei u dat u vermoedde dat dit zo was omdat uw kinderen de naam van uw vrouw kregen (CGVS II, p. 3). Ook uw vrouw verklaarde deze naamskwestie door te stellen dat de kinderen haar naam droegen (CGVS vrouw II, p. 5). Deze uitleg houdt echter geen steek. Het feit dat uw kinderen de familienaam van uw vrouw dragen, is immers geen afdoende verklaring voor het feit dat úw naam op deze geboorteaktes als R. I. (...) staat vermeld. Samen met het ontbreken van uw intern paspoort en jullie huwelijksakte, besluit het Commissariaat-generaal dat er twijfels bestaan over uw identiteit en/of uw band met I.Z. (...) en de kinderen.

De stempels in de internationale paspoorten van u en uw vrouw en de geboorteakte van uw dochter K. (...) attesteren dat jullie in Turkije hebben verbleven. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. U legde een werkbadge voor om aan te tonen dat u in de periode van maart tot december 1998 bij het 'Bestuur ter Bestrijding van Ontvoeringen en Andere Zware Misdaden' werkte. Het Commissariaat-generaal merkt op dat uw betrokkenheid bij de ontvoeringszaak van A. G. (...) in 1999 – nadat u ontslag zou genomen hebben bij de voornoemde dienst – niet geloofwaardig werd bevonden. Dit document kan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook niet herstellen. Verder legde u een brief voor van de hand van S. A. (...), volgens uw verklaringen de broer van de voormalige minister van Staatsveiligheid van de republiek Ichkeria. U verklaarde dat deze persoon met deze brief uw verhaal wil bevestigen (CGSV I, p. 2). Deze brief voegt dus geen objectieve elementen toe die een nieuw licht op uw problemen zouden kunnen werpen. Deze brief is bovendien op uw eenvoudig verzoek opgesteld door een kennis, wat betekent dat deze brieven eigenlijk niet als objectieve elementen kunnen worden gezien, maar louter als verklaringen vanwege een niet onbevooroordeelde bron.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, vrouw, Z.I. (...) (O.V. ...), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 juli 1976.

Volgens de verklaringen van verzoekster is ze het Rijk op 11 januari 2011 binnengekomen. Op 17 januari 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 1 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar de verzoekende partij werd gehoord op 8 maart 2011 en op 12 april 2011. Op 6 mei 2011 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing betreft een beslissing in hoofde van verzoekster als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw man, R. K. (...) (O.V. ...), in de stad Shali in Tsjetsjenië. Uw man werkte in Tsjetsjenië bij de dienst 'Bestuur ter Bestrijding van Ontvoeringen en Andere Zware Misdaden', een afdeling van de politie van de onafhankelijke Republiek Ichkeria. Jullie problemen begonnen na de Russische inval in de stad Shali in december 1999. Na de verovering van Shali vielen militairen verschillende keren uw huis binnen. Uw was echter telkens niet thuis. In april 2000 werd uw man opgepakt door de ordediensten. Na een week werd hij vrijgekocht door zijn familie. Hij werd naar huis gebracht en dook enkele dagen later onder bij familieleden. Uw man leefde ondergedoken tot zijn vertrek uit Tsjetsjenië in augustus 2001. In die periode woonde u bij uw ouders. In januari 2001 lieten u en uw man jullie huwelijk officieel registreren bij de autoriteiten in Ingoesjetië. In augustus 2001 vertrok uw man vanuit Tsjetsjenië naar Turkije. In 2002 vervoegde u hem. In Turkije woonden u samen met uw gezin in een Tsjetsjeens vluchtelingenkamp in Istanbul. Uw reisde enkele malen vanuit Turkije terug naar Tsjetsjenië. Uw man is echter nooit teruggekeerd.

In Turkije kreeg uw man problemen. U weet echter niet welke problemen hij had. In oktober 2010 vertelde uw man dat uw kinderen niet meer naar school kon gaan. Hij zei dat jullie moesten vertrekken. Hij zou u naar zijn ouders in Tsjetsjenië sturen. Op 6 december 2010 reisde u vanuit Turkije naar Tsjetsjenië. U was in het bezit van een Russisch reispaspoort. Op 10 december 2010 reisde uw man met een vrachtwagen vanuit Turkije naar België. Hij vroeg asiel op 13 december 2010.

Eind december 2010 kregen uw schoonouders bezoek van drie mannen die naar uw man informeerden. U was toen niet thuis. Op 6 januari 2011 vertrok u met de kinderen uit Tsjetsjenië. U reisde met de trein naar Kiev. Vanuit Kiev reisde u met een auto naar België. U had een eigen reispaspoort. U weet niet of u een visum in uw paspoort had. Op 11 januari 2011 kwam u aan in België. Uw reispaspoort werd ingehouden door de passeur. U vroeg asiel in België op 17 januari 2011. In België vernam u dat uw ouders bezoek hadden gekregen van personen die naar u informeerden.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, R. K. (...) (O.V....). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man, die gebaseerd is op tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

" De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Russische Federatie zult worden gevisieerd omdat u op de hoogte bent van het feit dat de Russische Veiligheidsdienst FSB betrokken was bij de ontvoering van een Russisch meisje door Tsjetsjeense gangsters in 1999. Bovendien vreest u dat u zult worden gevisieerd omwille van de activiteiten die u in de periode 2002-2010 in Turkije organiseerde. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de problemen die u in de periode 2000-2001 in Tsjetsjenië zou hebben gekend.

U vertelde dat uw betrokkenheid bij het onderzoek naar de ontvoering van het Russische meisje A. G. (...) door een Tsjetsjeense misdaadbende in 1999 aan de basis lag van uw problemen in Tsjetsjenië in 1999-2001 (CGVS I, p. 13-15). U vertelde dat u in augustus 1999 aan deze zaak begon te werken en dat u zich hier gedurende enkele maanden mee bezighield (CGVS II, p. 11-12). Uw kennis over deze

zaak bleek echter ruimschoots ontoereikend. U zei dat de ontvoering in de zomer van 1999 gebeurde. Toen u werd gevraagd om dit te specificeren, bleek dat u zelfs niet bij benadering kon zeggen in welke maand de ontvoering plaatsvond. Hoewel u verklaarde dat u vanaf augustus 1999 bij deze zaak betrokken was, kon u niet zeggen of A. G. (...) op dat moment misschien één week, dan wel al enkele maanden in gevangenschap verkeerde (CGVS II, p. 11). Hoewel u vertelde dat de foltering van dit meisje door haar ontvoerders op videoband werd opgenomen en dat deze opname ook in de media werd vertoond om de Tsjetsjenen in diskrediet te brengen (CGVS I, p. 14), kon u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer deze beelden in de media werden vertoond. U situeerde deze gebeurtenis omstreeks het begin van de Tsjetsjeense oorlog, in de periode augustus - november 1999. U bleek deze gebeurtenis niet nauwkeuriger te kunnen plaatsen (CGVS II, p. 12-13). Vervolgens kon u ook niet vertellen wanneer dit meisje uiteindelijk vrijkwam. Opnieuw vertelde u dat dit 'in het begin van de oorlog' was, zonder dat u dit verder kon specificeren (CGVS II, p. 13). Daarenboven bleken uw verklaringen over de omstandigheden van vrijlating van A. G. (...) strijdig met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U vertelde immers dat dit meisje vrijkwam na betaling van het losgeld.

Toen u gevraagd werd of er eventueel een bevrijdingsactie in het getouwd was gezet, antwoordde u ontkennend (CGVS II, p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat A. G. (...) in december 1999 werd bevrijd na een speciale operatie door Russische eenheden in de stad Shali (cf. informatie in bijlage).

Het Commissariaat-generaal meent op basis van bovenstaande vaststellingen dat uw betrokkenheid bij deze ontvoeringszaak van A. G. (...) niet geloofwaardig is. Indien u werkelijk enkele maanden aan deze zaak zou hebben gewerkt, dan kan verwacht worden dat u hier meer over zou kunnen vertellen. Indien uw betrokkenheid bij deze zaak werkelijk aan de basis zou gelegen hebben van uw arrestatie in april 2000, indien dit werkelijk de oorzaak was dat u moest onderduiken en dat u in augustus 2001 uit Tsjetsjenië moest vluchten (CGVS I, p. 13-15), dan kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u enkele elementaire feiten over deze ontvoering op een nauwkeurige en correcte manier kunt vertellen. Gezien u verklaart dat uw betrokkenheid bij deze zaak aan de basis ligt van uw latere problemen in Tsjetsjenië, doen deze vaststellingen in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie in april 2000. U vertelde dat u toen één week werd vastgehouden door de ordediensten alvorens uw familie u kon vrijkopen. U beweerde dat u vervolgens naar uw huis werd gebracht, maar dat u reeds diezelfde dag uw huis terug verliet om onder te duiken bij familieleden (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 6). Uw vrouw vertelde echter een andere versie. Toen uw vrouw gevraagd werd wanneer u was ondergedoken, antwoordde zij dat u nog één week of minstens enkele dagen thuis was gebleven alvorens u onderdook bij familieleden (CGVS vrouw I, p. 7). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze de juiste toedracht van de gebeurtenissen was vergeten omdat de feiten zich lang geleden hadden afgespeeld (CGVS vrouw II, p. 3). Deze uitleg lijkt weinig aannemelijk. Het is immers een wezenlijk verschil of u op de dag van uw vrijlating meteen al vertrok, dan wel of u nog enkele dagen thuis verbleef alvorens onder te duiken. Ondanks het feit dat deze gebeurtenissen zich reeds 10 jaar geleden hebben afgespeeld, kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw vrouw zich dergelijk belangrijk moment kan herinneren.

Voorts bleken uw verklaringen over de periode dat u ondergedoken leefde in Tsjetsjenië in de periode van april 2000 tot aan uw vertrek in augustus 2001 niet geloofwaardig. Aanvankelijk verklaarde u immers expliciet dat u gedurende deze hele periode in Tsjetsjenië was gebleven (CGVS II, p. 7). Dit strookte echter niet met de verklaringen van uw echtgenote, die bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat jullie op 12 januari 2001 officieel waren getrouwd in de stad Karabulak in de naburige deelrepubliek Ingoesjetië (DVZ vragenlijst vrouw, nr. 15). Toen u werd gevraagd waar u officieel gehuwd was met uw vrouw, antwoordde u dat u inderdaad naar Ingoesjetië was gegaan om uw huwelijk officieel te laten registreren. U voegde hier aan toe dat u dit niet had vermeld, omdat u Ingoesjetië en Tsjetsjenië als één republiek beschouwde (CGVS II, p. 8). Deze uitleg klinkt weinig overtuigend en lijkt vooral bedoeld om deze tegenstrijdigheid post factum op te heffen. Daarenboven bleken uw verklaringen over uw verblijf in Ingoesjetië niet in overeenstemming met de verklaringen die uw vrouw in dit verband aflegde. U beweerde dat u en uw vrouw twee of drie dagen in Ingoesjetië bleven voor jullie huwelijk (CGVS II, p. 8-9). Uw vrouw vertelde echter dat zij voor jullie huwelijk slechts één dag in Ingoesjetië was geweest. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde ze dat u misschien meerdere dagen was gebleven, maar dat zij slechts één dag in Ingoesjetië was geweest (CGVS vrouw II, p. 4). Deze uitleg is niet acceptabel, gezien u toch expliciet stelde dat u en uw vrouw samen meerdere dagen in Ingoesjetië hadden verbleven (CGVS II, p.9).

Daarenboven meent het Commissariaat-generaal dat uw gedrag in de periode dat u ondergedoken zou geleefd hebben niet in overeenstemming is met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging. U vertelde immers dat u na uw vrijlating in april 2000 meteen onderdook. Gezien u vreesde dat u door de Russische veiligheidsdiensten zou geliquideerd worden, verbleef u niet meer thuis. U zei dat u bij familieleden woonde en vaak van adres wisselde om niet te worden opgespoord. U vertelde dat de autoriteiten actief naar u op zoek waren en vaak invallen deden om u te zoeken. U beschreef dat het gevaarlijk was om zich te verplaatsen, omdat er overal blokposten stonden en controles waren. U zei dat u in de hele periode dat u ondergedoken leefde, geen enkel contact had met de autoriteiten, omdat u anders zou worden vermoord (CGVS I, p. 18-19, CGVS II, p. 6-7). In deze context lijkt het dus heel erg onwaarschijnlijk dat u in januari 2001 gewoon naar de naburige deelrepubliek Ingoesjetië zou zijn gereisd, louter en alleen om uw huwelijk officieel te laten registreren. Indien u in de periode 2000-2001 werkelijk voortdurend ondergedoken leefde uit vrees om vermoord te worden door de autoriteiten, dan lijkt het weinig geloofwaardig dat u het risico zou hebben gelopen om uw huwelijk te laten registreren bij de autoriteiten. Toen u gevraagd werd waarom u dergelijk onverantwoord risico zou hebben genomen, kon u hier aannemelijke uitleg voor geven. U verklaarde dat jullie het al lang van plan waren en uw vrouw het wilde (CGVS II, p. 9). Hoe dan ook blijft deze openbare daad in tegenspraak met uw onderduiken en aangehaalde vrees.

Het (vervallen) internationaal paspoort dat u voorlegde werd uitgereikt op 17 augustus 2001. U verklaarde dat dit paspoort werd uitgereikt in Ingoesjetië (CGVS II, p. 7). Het feit dat uw paspoort in 2001 werd uitgereikt in Ingoesjetië, gekoppeld aan de vaststelling dat u in 2001 uw huwelijk ook officieel liet registreren in Ingoesjetië, doet vermoeden dat u in die periode in Ingoesjetië verbleef, en niet in Tsjetsjenië, zoals u zelf beweerde.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen in Tsjetsjenië in de periode 2000-2001. Er kon immers worden vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de oorzaak van uw problemen, over de gebeurtenissen rond uw eigenlijke arrestatie in april 2000 en over uw verblijf in de periode dat u ondergedoken zou geleefd hebben van april 2000 tot augustus 2001.

Ten tweede heeft het Commissariaat-generaal ook gegronde redenen om te twijfelen aan de problemen die u in Turkije zou hebben gekend.

U beweerde dat u in maart 2009 in Turkije bezoek kreeg van E. K. (...), een Tsjetsjeense misdadiger die werkte in opdracht van het regime van Kadyrov. Hij vroeg u om voor hem te gaan werken. Omstreeks 20 oktober 2010 zouden drie Tsjetsjenen u bedreigd hebben en u vervolgens de concrete opdracht hebben gegeven om enkele Tsjetsjeense dissidenten in Istanbul te bespioneren. Naar aanleiding van deze gebeurtenis zou u beslist hebben om Turkije te verlaten. U vertelde dat u daags na dit incident uit veiligheidsoverwegingen uw vrouw en kinderen wegstuurde uit het vluchtelingenkamp naar familie elders in Istanbul. Uw vrouw zou voor haar vertrek naar Tsjetsjenië op 5 of 6 december 2010 nog één of hooguit enkele keren zijn teruggekeerd naar het vluchtelingenkamp om spullen te gaan halen (CGVS II, p. 16-17).

Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij vertelde dat zij enkel in de laatste week voor haar vertrek naar Tsjetsjenië bij haar tante in Istanbul verbleef. Tot dat moment zou ze bij u in het vluchtelingenkamp hebben gewoond (CGVS vrouw, II, p. 6). Dit lijkt tegenstrijdig met uw bewering dat uw vrouw reeds in oktober 2010 vertrok uit het vluchtelingenkamp. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, paste zij haar verklaringen aan. Ze vertelde plots dat ze sinds medio oktober bij een vriendin woonde en nog nauwelijks in het kamp verbleef (CGVS vrouw II, p. 6). Deze uitleg lijkt echter weinig geloofwaardig en vooral bedoeld om de tegenstrijdigheid post factum op te heffen. De vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de gebeurtenissen voorafgaand aan jullie vertrek uit Turkije, ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die u in Turkije zou hebben gekend.

Ten derde kunt u niet aannemelijk maken dat u in Turkije betrokken was bij politiek geïnspireerde activiteiten, waardoor u in Tsjetsjenië zou worden geïmagineerd.

U vertelde dat u in de periode dat u in Turkije woonde actief betrokken was bij het organiseren van politiek geïnspireerde tentoonstellingen, waarbij de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië werd gepromoot en waarbij de wantoestanden in Tsjetsjenië werden aangeklaagd (CGVS I, p. 6-9). Hoewel u beweerde dat u vanaf 2002 tot aan uw vertrek uit Turkije in 2010 betrokken was bij deze activiteiten, waarvan er twee à vier per jaar werden georganiseerd, is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u hier geen enkel objectief bewijs van kon voorleggen. U zou bijvoorbeeld folders, flyers, foto's, artikels van journalisten die jullie tentoonstelling bezochten (of nog andere documenten) kunnen voorleggen waaruit uw betrokkenheid zou kunnen blijken. Gezien u verklaarde dat u nog contact hebt met mensen in Turkije (CGVS I, p. 6), meent het Commissariaat-generaal dat er redelijkerwijs kan verwacht worden dat u enige bewijsstukken van deze activiteiten kunt aanbrengen. Hoewel u herhaaldelijk werd gewezen op het belang van dergelijke stukken voor uw asielprocedure, stelt het Commissariaat-generaal vast dat u

geen enkel element hebt aangebracht. Afgezien van het feit dat deze ingesteldheid in deze niet echt getuigt van een ernstige poging tot medewerking met de Belgische asielinstanties aan het onderzoek van uw asioldossier, ondermijnd uw houding de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw politieke activiteiten in Turkije.

Wat betreft de moord op G. E. (...) in 2008, uw vriend en medestander die volgens uw verklaringen op het moment van zijn dood directeur was van de vereniging die de politieke activiteiten organiseerde (CGVS I, p. 7-8), moet worden opgemerkt dat u uw band met deze persoon op geen enkele manier kon aantonen, door bijvoorbeeld foto's of andere stukken voor te leggen. Indien u werkelijk een nauwe band had met deze persoon, is het daarenboven zeer opmerkelijk dat u zijn patroniem niet bleek te kennen. Wat betreft uw betrokkenheid bij deze organisatie, moet bovendien nog worden opgemerkt dat u niet bleek te weten wie er na de dood van G. E. (...) directeur werd. U kon enkel zeggen dat het een zekere 'Leche' zou geweest zijn, zonder echter de familienaam van deze persoon te kunnen geven. U bleek evenmin te weten wie er op dit moment directeur van deze organisatie zou zijn (CGVS I, p. 8). Indien u werkelijk nauw betrokken was bij de organisatie van deze beweging, lijkt het weinig geloofwaardig dat u dergelijke elementaire dingen niet zou weten. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet het Commissariaat-generaal besluiten dat u uw betrokkenheid bij politieke activiteiten in Turkije niet aannemelijk kunt maken. Bijgevolg kunt u ook niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië zult worden vervolgd omwille van uw activiteiten in Turkije.

Ten vierde meent het Commissariaat-generaal dat de problemen die uw vrouw zou hebben gekend bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië niet geloofwaardig zijn.

U zei dat uw vrouw na haar terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2010 opnieuw problemen kreeg. Uw vrouw verbleef bij uw ouders in Tsjetsjenië. U vertelde dat zij problemen kreeg nadat u vanuit België naar huis gebeld had. Eind december 2010 of begin januari 2011 zouden enkele mannen in het huis van uw ouders zijn binnengevallen. Deze mannen zouden naar u op zoek geweest zijn. Enkele dagen later zouden ook uw schoonouders bezoek hebben gekregen. Uw schoonouders werden bedreigd en gevraagd waar uw vrouw was (CGVS II, p. 18-19). Uw vrouw vertelde echter een andere versie. Zij beweerde dat eind december 2010 (voor de jaarwisseling) enkele mannen bij uw ouders kwamen informeren naar uw verblijfplaats. Uw vrouw vertelde eveneens dat haar eigen ouders bezoek kregen van enkele mannen, maar zij situeerde deze gebeurtenis na haar vertrek uit Tsjetsjenië, omstreeks 17 januari 2011 (het moment van haar asielaanvraag in België). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u zich vergiste omdat u op dat moment zelf niet in Tsjetsjenië was (CGVS vrouw II, p. 6-7). Deze uitleg is niet acceptabel. Gezien deze gebeurtenissen zich heel recent hebben afgespeeld, en verwacht kan worden dat jullie hierover gesproken hebben, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van deze belangrijke incidenten en jullie hierover éénvoudige verklaringen afleggen.

Daarenboven lijkt het loutere feit dat uw vrouw en kinderen in december 2010 vanuit Turkije terugkeerden naar Tsjetsjenië uw vrees voor vervolging te ontcrachten. Indien u in oktober 2010 werkelijk in Turkije door enkele Tsjetsjenen zou zijn bedreigd, waarbij zij ook bedreigingen zouden hebben geuit aan het adres van uw vrouw en uw kinderen indien u niet zou meewerken (CGVS II, p. 16), dan lijkt het weinig geloofwaardig dat u uw vrouw en kinderen in december 2010 zomaar naar Tsjetsjenië zou terugsturen.

Het Commissariaat-generaal besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde, kunnen deze conclusie niet wijzigen.

U legde een (vervallen) internationaal paspoort (afgeleverd in Ingoesjetië dd. 17/08/2001) en uw geboorteakte voor om uw identiteit te bewijzen. Deze documenten vermelden uw naam als R. K (...). U zei dat u nooit een andere naam hebt gehanteerd (CGVS II, p. 3). Er moet echter worden opgemerkt dat de geboorteaktes van uw kinderen een andere naam vermelden. Zowel op de geboorteakte van uw dochter K. (...) (uitgereikt in Tsjetsjenië op 15/01/2001) als op het geboortebewijs van uw dochter K. (...) (uitgereikt in Turkije op 30/07/2010) staat de naam R. I. (...) vermeld. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, zei u dat u vermoedde dat dit zo was omdat uw kinderen de naam van uw vrouw kregen (CGVS II, p. 3). Ook uw vrouw verklaarde deze naamskwestie door te stellen dat de kinderen haar naam droegen (CGVS vrouw II, p. 5). Deze uitleg houdt echter geen steek. Het feit dat uw kinderen de familienaam van uw vrouw dragen, is immers geen afdoende verklaring voor het feit dat uw naam op deze geboorteaktes als R. I. (...) staat vermeld. Samen met het ontbreken van uw intern paspoort en jullie huwelijksakte, besluit het Commissariaat-generaal dat er twijfels bestaan over uw identiteit en/of uw band met I. Z. (...) en de kinderen. De stempels in de internationale paspoorten van u en uw vrouw en de geboorteakte van uw dochter K. (...) attesteren dat jullie in Turkije hebben verbleven. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. U legde een werkbadge voor om aan te tonen dat u in de periode van maart tot december 1998 bij het 'Bestuur ter Bestrijding van Ontvoeringen en Andere Zware Misdaden' werkte. Het Commissariaat-generaal merkt op dat uw betrokkenheid bij de ontvoeringszaak van A. G. (...) in 1999 – nadat u ontslag zou genomen hebben bij de voornoemde dienst – niet geloofwaardig

werd bevonden. Dit document kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook niet herstellen. Verder legde u een brief voor van de hand van S. A. (...), volgens uw verklaringen de broer van de voormalige minister van Staatsveiligheid van de republiek Ichkeria. U verklaarde dat deze persoon met deze brief uw verhaal wil bevestigen (CGSV I, p. 2). Deze brief voegt dus geen objectieve elementen toe die een nieuw licht op uw problemen zouden kunnen werpen. Deze brief is bovendien op uw eenvoudig verzoek opgesteld door een kennis, wat betekent dat deze brieven eigenlijk niet als objectieve elementen kunnen worden gezien, maar louter als verklaringen vanwege een niet onbevooroordeelde bron.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. "

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending van de motiveringsplicht aan.

2.1.1. Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.2. In de bestreden beslissingen wordt er vooreerst gewezen op de veranderde situatie in Tsjetsjenië en besloten dat er geen geloof aan het asielrelaas kan worden gehecht. Zo blijkt verzoeker uiterst onwetend omtrent de ontvoeringszaak van A. G., hoewel deze zaak, die hij zou onderzocht hebben, aan de basis lag van diens latere problemen in Tsjetsjenië. Tevens weten verzoekers de door hen voorgehouden arrestatie en onderduikperiode van verzoeker evenmin aannemelijk voor te stellen in het licht van een hele reeks van vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen onderling. Ook het feit dat verzoekers, ten tijde van de vermeende onderduikperiode van de eerste verzoekende partij, alsnog het risico zouden genomen hebben om naar Ingoesjetië te reizen en aldaar te trouwen, doet ernstige twijfels rijzen bij de ernst en de gegrondheid van de door hen voorgehouden vrees. De vaststelling dat verzoekers' internationale paspoort in Ingoesjetië werd uitgereikt, lijkt bovenstaande vermoedens daarenboven alleen maar te bevestigen. Voorts wisten verzoekers evenmin de door hen voorgehouden problemen in Turkije aannemelijk te maken in het licht van hun uiterst tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, alsook in het licht van de vaststelling dat verzoeker geen enkel objectief begin van bewijs wist neer te leggen aangaande diens beweerde politiek geïnspireerde activiteiten in Turkije, noch aangaande diens vermeende band met G. E. en dit ondanks de uitdrukkelijke verklaring als zouden zij nog contact hebben met mensen in Turkije. Verder wist verzoeker zijn beweerde band met de vereniging van G.E. evenmin geloofwaardig voor te stellen in het licht van de vaststelling dat haar kennis aangaande deze vereniging, waarbij zij van 2002 tot aan diens vertrek 2010 betrokken zou zijn geweest, uiterst gebrekkig en ontoereikend is. Ook verzoeksters' beweerde problemen in Tsjetsjenië komen uiterst ongeloofwaardig over in het licht van de vaststelling dat zij, ondanks de vele dreigingen, toch nog zou zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië. Daarenboven blijken de verklaringen van verzoekers ook hieromtrent verschillende opmerkelijke tegenstrijdigheden te vertonen.

2.1.3. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van verzoekers moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hun aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.4. Verzoekers zijn het niet eens met de conclusie van de commissaris-generaal als zou de kennis van verzoeker omtrent de ontvoering van A. G. dermate gebrekkig zijn dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem in dit verband aangehaalde feiten. Verzoekers benadrukken dat deze feiten zich reeds meer dan 12 jaar geleden hebben afgespeeld en dat verzoeker evenmin officieel betrokken was bij de zaak. De hulp dat aan hem gevraagd werd, was niet officieel. Zijn verkregen informatie kwam van de lijfwacht van de hoofdontvoerder en uit de media. Verzoekers stellen dat hun eerste zorg was om te overleven. Ze stellen dat er destijds een situatie van oorlog en complete chaos heerste en dat verzoeker hij ten tijde van deze gebeurtenissen in shocktoestand verkeerde.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat deze ontvoeringszaak de kernaspect van het asielrelaas van verzoekers vormt. De betrokkenheid van verzoeker bij de ontvoeringszaak zou aan de basis hebben gelegen van hun latere problemen in Tsjetsjenië. Het heeft er uiteindelijk voor gezorgd dat zij hun land van herkomst ontvlucht hebben. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, vermag het feit dat deze gebeurtenissen zich meer dan 12 jaar geleden afspeelden, het niet ten officiële titel betrokken zijn bij het onderzoek en het verkeren in shock niet de *in casu* terecht vastgestelde uiterst gebrekkige kennis te vergoelijken. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast kan immers van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Vooral nu *in casu* verzoeker voorhiel gedurende verschillende maanden met deze ontvoeringszaak bezig te zijn geweest. Daarenboven brengen verzoekers geen begin van bewijs bij van hun bewering dat verzoeker in shock verkeerd zou hebben. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers dit ook niet tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aan de verwerende partij hebben meegedeeld.

2.1.5. Voorts betwisten verzoekers dat de door hen gegeven informatie over de ontvoeringszaak niet strookt met de gekende objectieve informatie. Zij menen dat deze informatie over de ontvoering nooit objectief kan zijn omdat deze informatie van de Russische autoriteiten verkregen werd en door F.S.B. geïnspireerd werd.

Deze bewering van verzoekers mist feitelijke grondslag daar de informatie met betrekking tot de ontvoeringszaak onder meer afkomstig is van een onafhankelijke internationale krant, met name de "the independent". Uit deze krant blijkt dat het meisje ten gevolge van een bevrijdingsactie op 16 december 1999 vrijgekomen is en niet doordat ze losgeld voor haar betaald werd, zoals verzoeker (zie gehoorverslag van 12 april 2011, p.13). Uit een artikel van Wikipedia blijkt dat er losgeld gevraagd werd, maar dat het meisje uiteindelijk bevrijd werd door een bevrijdingsactie. Daargelaten de vraag naar de waarde van deze bronnen, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers geen enkel begin van bewijs bijbrengen ter ondersteuning van de door hen gegeven informatie, evenmin vanuit de "media", zijnde de bron - naast de lijfwacht - waarvan verzoekers stellen dat zij zich op steunen. Daarenboven kon de verzoeker niet preciseren in welke periode dit gebeurde. Verzoekers brengen ook geen bewijs bij van hun stelling dat er geen bevrijdingsactie zou geweest zijn.

2.1.6. Vervolgens trachten verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden uit te leggen door de inmiddels 10 jaren durende tijdspanne die is verstreken, doordat verzoekster in haar ouderlijk huis woonde op het moment dat verzoeker werd vrijgelaten, doordat zij Tsjetsjenië en Ingoesjetië als één land beschouwen waardoor het niet zo vreemd is dat zij, ondanks het feit dat verzoeker ondergedoken leefde, toch nog hun huwelijk hebben laten registreren in Ingoesjetië. Alsook benadrukken zij in dit laatste verband dat verzoeker niet officieel gezocht werd door de autoriteiten. Met betrekking tot de vaststellingen die de commissaris-generaal maakte aangaande verzoekers' internationale paspoort, beperken verzoekers zich tot het volharden in de oprechtheid van hun verklaringen. Verder benadrukken verzoekers dat zij, ten tijde van hun verblijf in Turkije, bijzonder weinig contact hadden met elkaar en daarenboven nooit uitgebreid spraken over de feiten die zich aldaar hadden afgespeeld.

De argumentatie van verzoekers weet allerminst te overtuigen in het licht van de uitvoerige en overtuigende vaststellingen van de bestreden beslissingen. De in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen immers stuk voor stuk kernaspecten van hun asielrelaas waardoor bovenstaande argumenten dan ook niet van die aard zijn dat ze ook maar enigszins afbreuk zouden kunnen doen aan het in de bestreden beslissingen gestelde. Evenmin is de ter terechtzitting gegeven uitleg dat de tegenstrijdigheden een voortvloeisel zijn van een cultureel verschil waarbij de man in Tsjetsjenië alle verantwoordelijkheid draagt een aannemelijke uitleg voor het bestaan van de tegenstrijdigheden. De Raad benadrukt nogmaals dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, wat *in casu* niet het geval is..

Er wordt er nogmaals op gewezen dat de voorgehouden vrees voor vervolging steeds getoetst dient te worden aan enkele objectieve vaststellingen, zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Verzoekers dienen in dit verband hun vrees concreet aannemelijk te maken. In dit verband kan er verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Verzoekers tonen in hun verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens zijn met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij tonen geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat hun asielaanvraag ongegrond is. Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen weergegeven in de bestreden beslissingen die steun vinden in het administratieve dossier en die op omstandige wijze en correcte wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

Dat verzoeker verzoekster niet inlichtte over de aard en omstandigheden van hun problemen in Turkije toen zij er nog verbleven, is niet onaannemelijk. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker

verzoekster zelfs niet inlichtte over de oorzaak van zijn problemen nadat zij moesten vluchten. Daar de vlucht naar België een gebeurtenis met een enorme impact op het leven van verzoekers is, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker op zijn minst zou hebben ingelicht over de precieze omstandigheden ervan. Minstens mag worden verwacht dat verzoekster verduidelijking zou gevraagd hebben aan verzoeker en dat hij die dan ook verschaftte. Indien verzoekster voorhoudt dat zij niet kon weten dat verzoeker na de vrijlating van de ontvoerde vluchtte, had zij dit eenvoudigweg in die zin moeten verklaren, wat zij niet deed. Ook wat het verblijf in Ingoesjetië betreft kon van verzoekers éénduidige verklaringen verwacht worden, nu dit verblijf gepaard ging met hun huwelijk, wat een belangrijke gebeurtenis is die maakt dat aangaande dit verblijf éénsluitende verklaringen mochten verwacht worden.

Verzoekers weerleggen niet op afdoende wijze de ongeloofwaardigheid van de verklaringen die zij aflegden over de oorzaak van de problemen, over de gebeurtenissen rond de eigenlijke arrestatie in april 2000 van verzoeker en over diens verblijf in de periode van onderduiking, van april 2000 tot augustus 2001.

De uitleg die zij thans geven omtrent de gebeurtenissen voorafgaand aan het vertrek in Turkije overtuigt niet.

2.1.7. Betreffende de activiteiten die verzoeker deed in Turkije benadrukken verzoekers dat er op heden geen sprake is van folders, foto's en ander beeldmateriaal en dit omwille van de schrik die er bij de Tsjetsjeense gemeenschap heerst. Volgens verzoekers is het dan ook niet meer dan normaal dat zij geen stukken ter staving van de politieke activiteiten van verzoeker en diens band met de vereniging van G. E. weten neer te leggen. Dat verzoeker kennis heeft van de achternaam van de huidige directeur van de vereniging, die zijn vriend opvolgde, wijten verzoekers dan weer aan het feit dat het geenszins een officiële organisatie betrof en de opvolger van G. E. daarenboven geen noemenswaardige rol speelde buiten de organisatie.

Deze uitleg overtuigt niet. Verzoekers houden voor dat er tentoonstellingen werden georganiseerd om de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië te promoten. Dit staat haaks op de bewering dat dit niet gepaard ging met folders, foto's en ander beeldmateriaal. Deze uitleg acht de Raad ongeloofwaardig. Verzoekers uiten in hun verzoekschrift blote beweringen omtrent het gegeven dat er heden geen sprake is van folders, foto's en ander beeldmateriaal. De argumentatie ter vergoelijking van de gebrekkige kennis van verzoeker over de opvolger van verzoekers ' vriend in de hoedanigheid van directeur overtuigt niet. Nogmaals wordt er benadrukt dat de verwerende partij haar beslissing neemt op grond van feitelijke elementen die haar werden toegereikt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers niet in staat zijn de door hen aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen of met de nodige stukken die van hen kan verwacht worden en die hun verklaringen kunnen ondersteunen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij documenten kan verkrijgen omtrent zijn politieke activiteiten in Turkije. Eerst stelt verzoeker dat het hem niet gelukt is om de documenten naar België op te sturen en dat deze documenten naar Turkije opgestuurd werden. Hierna komt verzoeker op zijn verklaringen terug en stelt hij dat de documenten bij hem thuis liggen. Deze warrige uitleg ondermijnt nog meer de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

2.1.8. Verzoekers verklaren dat verzoekster verschillende familienamen heeft waardoor het relatief ongevaarlijk is voor haar om terug te keren naar Tsjetsjenië. Deze uitleg acht de Raad niet aannemelijk. Zoals de bestreden beslissing stelt ondermijnt de terugkeer naar het land van herkomst de gegrondheid van de voorgehouden vrees, rekening houdend met de overige elementen van het dossier. De Raad benadrukt dat de diverse motieven in hun geheel dienen gelezen te worden.

Betreffende de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren zij dan weer door te argumenteren dat verzoeker reeds in België was op het moment dat verzoekster er niet zelf bij betrokken was.

Wat dit laatste betreft kan de Raad enkel herhalen dat onwetendheid een tegenstrijdige verklaring niet uitlegt. Indien een persoon zich zaken niet herinnert of onwetend is betreffende feiten, dient hij zulks te zeggen. Achteraf stellen dat men onwetend is vermag het bestaan van de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaren.

Het is de Raad niet duidelijk in welke mate deze argumentatie de door hen voorgehouden feiten en omstandigheden kan ondersteunen. De verwerende partij merkt terecht op dat de vraag zich stelt waarom verzoekster überhaupt zou willen terugkeren naar een land vanwaar zij in de eerste plaats beweert gevlucht te zijn. Dat zij meerdere familienamen zou hebben verandert hier, niets aan. Zoals uit de bestreden beslissingen blijkt rezen er reeds twijfels bij de identiteit van verzoeker daar ook hij verschillende familienamen lijkt te gebruiken. Dat ook verzoekster heden verklaart meerdere familienamen te gebruiken doet bijgevolg eveneens ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van haar verklaringen.

2.1.9 Vervolgens gaan verzoekers in op de door hun neergelegde documenten tijdens hun asielaanvraag. Waar verzoekers stellen dat ze wel degelijk een huwelijksakte hebben voorgelegd, wijst de Raad erop dat dit niet blijkt uit het administratief dossier. Verzoekers hebben over hun huwelijksakte gesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, maar ze hebben geen huwelijksakte neergelegd. Enkel de volgende documenten werden neergelegd: internationaal paspoort verzoeker, geboorteakte verzoeker, Russische paspoort verzoekster, geboorteakte kinderen, werkbadge en een getuigenis. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij een huwelijksakte overmaakten. Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad de kritiek die de verzoekers uiten op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de neergelegde stukken niet relevant. Het relaas van verzoekers is dermate ongeloofwaardig dat de door hen voorgelegde stukken niet vermogen deze ongeloofwaardigheid te herstellen.

2.1.10. Tot slot gaan verzoekers in de op actuele situatie in Tsjetsjenië. Ze stellen dat ze niet als gewone burgers beschouwd mogen worden.

Het standpunt van verzoekers mist feitelijke grondslag, want zoals uit hetgeen voorafgaat blijkt kan er geen geloof gehecht worden aan hun asielrelaas.

2.1.11. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319)

2.1.12. Verzoekers voeren geen (andere) middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande hun asielrelaas en op de overige elementen in het dossier tonen zij niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.1.13. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De motieven van de bestreden beslissingen die hierboven werden besproken worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekers geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekers geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN